

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D., ve věci

žalobkyně: J. C., narozená „X“,
bytem „X“,
zastoupená J. C., zmocněnkyní, narozenou „X“,
bytem „X“,
proti
žalovanému: Ministerstvo práce a sociálních věcí,
se sídlem Na Poříčním právu 1/376, 128 01 Praha 2,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 11. 2018, č. j. MPSV-2018/228611-916,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 14. 11. 2018, č. j. MPSV-2018/228611-916, se **zrušuje pro vadu řízení** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinnen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 92 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou, která byla podána v zákonem stanovené lhůtě, domáhala přezkoumání zákonnosti napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 11. 2018, č. j. MPSV-2018/228611-916, kterým bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Úřadu práce ČR – krajská pobočka v Ústí nad Labem, kontaktní pracoviště Chomutov (dále jen „úřad práce“), ze dne 12. 10. 2017, č. j. 115763/2017/CHM, jímž jí byl snížen příspěvek na péči z 4 400 Kč měsíčně na 880 Kč měsíčně od listopadu 2017, neboť se podle § 8 odst. 2 písm. a) zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, (dále jen „zákon o sociálních službách“) shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

službách“) považuje za osobu závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni I – lehká závislost, jelikož nezvládá základní životní potřeby v oblasti orientace, péče o zdraví a osobní aktivity. Žalovaný v napadeném rozhodnutí žalobkyni na základě posudku Posudkové komise MPSV v Plzni (dále jen „posudková komise“) přiznal nezvládnutí čtvrté základní životní potřeby, a to péče o domácnost.

Žaloba

2. Žalobkyně v žalobě předně namítala, že nebyl brán ohled na její zdravotní stav, neboť žalobou napadené rozhodnutí nezohlednilo poruchu autistického spektra, která je hlavní příčinou nezvládání základních životních potřeb, jak je uvedeno v lékařských zprávách. Skutečnost, že žalobkyně potřebuje stálý dohled, je rovněž uvedena v podkladových lékařských zprávách. Během sociálního šetření, které se uskutečnilo dne 24. 7. 2017, se sociální pracovníci žalobkyně nekomunikovala a seděla se skloněnou hlavou. Komunikuje jen s matkou, kterou využívá jako prostředníka i při komunikaci s bratrem. Používá echolálie, mluví stále o stejné věci (nejčastěji o sobě). Trpí úzkostmi. Všeho se bojí, a to i zvuků. Při zaslechnutí dětského pláče, sirény či troubení auta si zacpe uši. Nepoužívá telefon, nikdy by do něj nemluvila.
3. Žalobkyně se ohradila proti tomu, že žalovaný zohlednil základní životní potřebu komunikace v základní životní potřebě osobní aktivity. Podotkla, že se jedná o dvě různé základní životní potřeby. Doplnila, že není schopna vykonávat aktivity obvyklé věku a prostředí (vzdělání, zaměstnání, volnočasové aktivity, vyřizovat záležitosti na úřadech). Nepracuje, byl jí přiznán invalidní důchod III. stupně. Studium ukončila. Sama nikam nechodí, ven vychází jen s matkou. Uklidňuje ji poskakování se sluchátky v uších. Nerozumí sociálním situacím a má panický strach z létavého hmyzu, kvůli kterému je schopná skočit do silnice, neboť nechápe, že ji může přejet auto. Nerozezná, které oblečení si má obléknout vzhledem k aktuálnosti počasí. Je schopná v zimě při mínus 20°C vyjít ven pouze v mikině. Nerozezná pravou a levou botu, nevidí v nich rozdíl. Neumí si zavázat tkaničky. Všechno prádlo pohazuje po posteli, a to jak čisté, tak špinavé. Matka jí prádlo roztrídí, špinavé vypere, ale žalobkyně prádlo znovu pohodí. Je to její rituál. Nedokáže si umýt vlasy, bojí se, že se jí do očí dostane šampon. Matka jí myje vlasy, když sedí ve vaně a drží si ručník na očích. Následně jí vlasy osuší a rozčese. Matka vyměňuje žalobkyni vložky, neboť se jich nechce dotýkat a bojí se krve. Z uvedených důvodů nesouhlasí s tím, že jí nebyly uznány základní životní potřeby oblékání a obouvání a tělesná hygiena, neboť nepotřebuje pouze dohled, ale dopomoc při zvládání těchto základních životních potřeb.

Vyjádření žalovaného k žalobě

4. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě popsal dosavadní průběh řízení a mimo jiné uvedl, že na základě námitek žalobkyně požadoval posouzení zdravotního stavu žalobkyně, který z provozních důvodů vypracovala posudková komise, jenž žalobkyni shledala závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni I – lehká závislost, neboť nezvládá základní životní potřeby orientaci, péči o zdraví, osobní aktivity a péči o domácnost. Trval na tom, že postupoval v souladu s platnými právními předpisy a že posudková komise zasedala v odborném složení, kterému předsedal odborník z oboru psychiatrie.

Posouzení věci soudem

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

5. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobkyně a žalovaný se po řádném poučení, že mohou vyslovit souhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřili.
6. Napadené rozhodnutí soud přezkoumával podle části třetí dílu prvního hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost napadeného rozhodnutí, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
7. Soud přezkoumal v rámci žalobních námitek skutkový a právní stav věci a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
8. Smyslem zákona o sociálních službách je úprava podmínek poskytování pomoci a podpory fyzickým osobám v nepříznivé sociální situaci prostřednictvím sociálních služeb a příspěvku na péči. Příspěvek na péči, který je předmětem řízení v dané věci, se podle § 7 téhož zákona poskytuje osobám závislým na pomoci jiné fyzické osoby. Tímto příspěvkem se stát podílí na zajištění sociálních služeb nebo jiných forem pomoci podle tohoto zákona při zvládání základních životních potřeb osob. Náklady na příspěvek se hradí ze státního rozpočtu. Nárok na něj má osoba, která splňuje předpoklady uvedené v § 4 odst. 1 téhož zákona (mezi účastníky není sporu o tom, že podmínky zde uvedené žalobkyně splňuje), která z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu potřebuje pomoc jiné fyzické osoby při zvládání základních životních potřeb v rozsahu stanoveném stupněm závislosti podle § 8 uvedeného zákona, pokud jí tuto pomoc poskytuje osoba blízká nebo asistent sociální péče nebo poskytovatel sociálních služeb, který je zapsán v registru poskytovatelů sociálních služeb nebo dětský domov, anebo speciální lůžkové zdravotnické zařízení hospicového typu; nárok na příspěvek má tato osoba i po dobu, po kterou je jí podle zvláštního právního předpisu poskytována zdravotní péče v průběhu hospitalizace. O příspěvku rozhoduje krajská pobočka Úřadu práce.
9. Podle § 8 uvedeného zákona osoba (starší 18 let), která vyžaduje každodenní pomoc, dohled nebo péči jiné fyzické osoby, se považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve a) stupni I (lehká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat tři nebo čtyři základní životní potřeby, b) stupni II (středně těžká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat pět nebo šest základních životních potřeb, c) stupni III (těžká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat sedm nebo osm základních životních potřeb, d) stupni IV (úplná závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat devět nebo deset základních životních potřeb.
10. Dle § 9 uvedeného zákona se při posuzování stupně závislosti hodnotí schopnost zvládat tyto základní životní potřeby: mobilita, orientace, komunikace, stravování, oblékání a obouvání, tělesná hygiena, výkon fyziologické potřeby, péče o zdraví, osobní aktivity a péče o domácnost. Při hodnocení schopnosti zvládat základní životní potřeby se hodnotí Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

funkční dopad dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu na schopnost zvládat základní životní potřeby; přitom se nepřihlíží k pomoci, dohledu nebo péči, která nevyplyvá z funkčního dopadu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. Pro uznání závislosti v příslušné základní životní potřebě musí existovat příčinná souvislost mezi poruchou funkčních schopností z důvodu nepříznivého zdravotního stavu a pozbytím schopnosti zvládat základní životní potřebu v přijatelném standardu. Funkční schopnosti se hodnotí s využíváním zachovaných potenciálů a kompetencí fyzické osoby a využíváním běžně dostupných pomůcek, prostředků, předmětů denní potřeby nebo vybavení v domácnosti, veřejných prostor nebo s využitím zdravotnického prostředku. Bližší vymezení schopností zvládat základní životní potřeby a způsob jejich hodnocení stanoví prováděcí právní předpis (§ 9 odst. 4, 5 a 6 téhož zákona).

11. Podle § 25 odst. 3 zákona o sociálních službách při posuzování stupně závislosti osoby vychází okresní správa sociálního zabezpečení ze zdravotního stavu osoby doloženého nálezem vydaným poskytovatelem zdravotních služeb, z výsledku sociálního šetření a zjištění potřeb osoby, popřípadě z výsledků funkčních vyšetření a z výsledku vlastního vyšetření posuzujícího lékaře.
12. Podle § 1 odst. 4 vyhlášky č. 505/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o sociálních službách (dále jen „vyhláška č. 505/2006 Sb.“), za neschopnost zvládání základní životní potřeby se považuje stav, kdy porucha funkčních schopností dosahuje úrovně úplné poruchy nebo poruchy těžké, kdy i přes využívání zachovaných potenciálů a kompetencí fyzické osoby a využívání běžně dostupných pomůcek, prostředků, předmětů denní potřeby nebo vybavení domácnosti, veřejných prostor nebo s využitím zdravotnického prostředku nelze zvládnout životní potřebu v přijatelném standardu. Za neschopnost zvládání základní životní potřeby se považuje rovněž stav, kdy režim nařízený odborným lékařem poskytujícím specializované zdravotnické služby neumožňuje provádění základní životní potřeby v přijatelném standardu.
13. Dle § 2 odst. 1 uvedené vyhlášky se při hodnocení schopnosti osoby zvládat základní životní potřeby posuzuje, zda z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu je rozsah duševních, mentálních, tělesných a smyslových funkčních schopností dostatečný k pravidelnému zvládání základní životní potřeby a zda je fyzická osoba schopna rozpoznat, provést a zkontrolovat správnost zvládnutí základní životní potřeby. Přitom se přihlíží k tomu, zda dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav trvale ovlivňuje funkční schopnosti, k výsledku rehabilitace a k adaptaci na zdravotní postižení. Dle § 2a uvedené vyhlášky pokud osoba není schopna z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu zvládat alespoň jednu z aktivit, která je pro schopnost zvládat základní životní potřebu vymezena v příloze č. 1 k této vyhlášce, není schopna základní životní potřebu zvládat, a to bez ohledu na příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu.
14. Žalobkyně učinila v dané věci sporným, zda zvládá či nikoliv základní životní potřeby komunikace, oblékání a obouvání a tělesné hygieny vymezené pod písm. c), e) a f) v příloze č. 1 vyhlášky č. 505/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o sociálních službách.
15. Podle uvedené vyhlášky se za schopnost zvládat základní životní potřebu komunikace považuje stav, kdy osoba je schopna porozumět se a porozumět, a to mluvenou srozumitelnou řečí a psanou zprávou, porozumět všeobecně používaným základním obrazovým symbolům nebo zvukovým signálům, používat běžné komunikační prostředky.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

16. Podle uvedené vyhlášky se za schopnost zvládat základní životní potřebu oblékání a obouvání považuje stav, kdy osoba je schopna vybrat si oblečení a obutí přiměřené okolnostem, rozeznat rub a líc oblečení a správně je vrstvit, oblékat se a obouvat se, svlékat se a zouvat se, manipulovat s oblečením v souvislosti s denním režimem.
17. Podle uvedené vyhlášky se za schopnost zvládat základní životní potřebu tělesné hygieny považuje stav, kdy osoba je schopna použít hygienické zařízení, dodržovat tělesnou hygienu, mýt si a osušovat si jednotlivé části těla, provádět celkovou hygienu, česat se, provádět ústní hygienu, holit se.
18. Soud v daném případě hodnotil, zda je posudek posudkové komise ze dne 18. 10. 2018 přesvědčivý a úplný tak, aby nebylo pochyb o jeho objektivnosti a správnosti. Soud nemá pochyb o odbornosti komise a její způsobilosti hodnotit omezení žalobkyně ve vztahu k právní úpravě příspěvku na péči. Z posudku vyplývá, s jakými podklady bylo pracováno a že bylo mimo jiné vycházeno z lékařských zpráv zaslaných žalobkyní nebo jí předložených lékařských zpráv při jednání posudkové komise, a to z psychiatrického vyšetření MUDr. G. ze dne 29. 1. 2018 a 9. 7. 2018, a dále z posudkového spisu OSSZ Chomutov, spisu odvolacího orgánu a sociálního šetření ze dne 24. 7. 2017.
19. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2013, č. j. 6 Ads 17/2013-25, dostupného na www.nssoud.cz, který v obecné rovině dopadá i na daný případ, je uvedeno, že v řízení o nároku na příspěvek na péči podle zákona o sociálních službách, je povinností odvolacího správního orgánu žádat po posudkové komisi doplnění posudku, pokud posudková komise postavila své hodnocení na rozporných podkladech, aniž by rozpory sama odstranila nebo vysvětlila. Tak tomu může být v případě, že se objeví rozpor mezi výsledkem šetření sociálního pracovníka a názorem posudkové komise, aniž by posudková komise sama provedla vlastní přešetření zdravotního stavu žadatele o příspěvek na péči.
20. Posouzení stupně závislosti osoby pro účely rozhodování o příspěvku na péči v řízení v I. stupni i v řízení odvolacím musí vycházet z hodnocení všech podkladů uvedených v § 25 odst. 3 zákona o sociálních službách. Na výsledný lékařský posudek, který je stěžejním důkazem, je tak třeba klást požadavek úplnosti a přesvědčivosti (srov. rozsudek NSS ze dne 23. 9. 2009, č. j. 4 Ads 57/2009-53, dostupný na www.nssoud.cz).
21. Soud konstatuje, že součástí správního spisu je i oznámení ze dne 21. 7. 2017, č. j. 83150/2017/CHM, které žalobkyně, jakož i její obecná zmocněnkyně, převzala dne 24. 7. 2017, jímž bylo zahájeno správní řízení z moci úřední. Z důvodu zletilosti žalobkyně dne 19. 7. 2017 mělo dojít k přehodnocení dávky příspěvek na péči. Dne 24. 7. 2017 proběhlo sociální šetření, dle kterého žalobkyně nekomunikuje s cizími lidmi, komunikuje s matkou, komunikuje s otcem, když přijde na návštěvu, ale s dědou nekomunikuje, odejde do svého pokoje. Přečtenému textu plně neporozumí. Potíže žalobkyně s komunikací byly rovněž popsány u základní životní potřeby orientace, kde bylo uvedeno, že žalobkyně během sociálního šetření příliš nekomunikovala (jednoslovné odpovědi a přikyvování). Straní se cizích osob, nekomunikuje s nimi. Nerozezná rub a líc a přední a zdaní část oblečení. Nezaváže si sama tkaničky u bot, proto má boty na suchý zip. Nerozezná pravou a levou botu, ale pozná, když má boty obuté obráceně. Na základě místního šetření dospěl posudkový lékař OSSZ Chomutov MUDr. J. P. CSc. k závěru, že došlo ke zlepšení zdravotního stavu žalobkyně, neboť je schopná komunikace s matkou (s cizími lidmi se stydí) a sama si připraví oblečení, rozpozná jednotlivé části a vrstvení, zvládá zipy i knoflíky, a proto byly základní životní potřeby komunikace a oblékání a obouvání oduznány. Žalobkyně podle tohoto posudku nezvládá tři základní životní potřeby, a to Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

orientaci, péče o zdraví a osobní aktivity. Podle posudku MPSV ze dne 18. 10. 2018, který si nechal žalovaný vypracovat v odvolacím řízení a který sloužil žalovanému jako základ pro žalobou napadené rozhodnutí, žalobkyně nezvládá čtyři základní životní potřeby, a to orientaci, péče o zdraví, osobní aktivity a péče o domácnost.

22. Dále je součástí správního spisu posudek ze dne 27. 4. 2015, kterým byl zdravotní stav a stupeň závislosti žalobkyně posouzen posudkovým lékařem MUDr. F. I., který dospěl k závěru, že žalobkyně nezvládá dle zákona o sociálních službách pět základních životních potřeb, a to orientaci, komunikaci, oblékání a obouvání, péče o zdraví a osobní aktivity. Na základě tohoto posudku bylo vydáno úřadem práce rozhodnutí ze dne 21. 5. 2015, č. j. 68089/2015/CHM, kterým byl návrh žalobkyně na změnu výše příspěvku na péči zamítnut, a zároveň bylo rozhodnuto, že žalobkyni bude poskytován příspěvek na péči v původní výši 6 000 Kč měsíčně (II. stupeň závislosti – středně těžká závislost – pro osoby mladší 18 let věku). Dne 19. 7. 2017, č. j. 82221/2017/CHM, bylo žalobkyni zasláno oznámení, že příspěvek na péči se ode dne 1. 8. 2017 snižuje z 6 000 Kč měsíčně na 4 400 Kč měsíčně, neboť žalobkyně dosáhla zletilosti.
23. Ze shora uvedeného je patrné, že ačkoliv dříve jiný posudek posudkového lékaře žalovaného dospěl k závěru, že určité úkony týkající se komunikace a oblékání a obouvání žalobkyně nezvládá, posudková komise ve svém posudku, který byl základem pro žalobou napadené rozhodnutí, dospěla k opačnému závěru, ačkoliv z aktuálního posudku (ze dne 18. 10. 2018) nevyplyvá, že by došlo u žalobkyně ke zlepšení zdravotního stavu, přičemž posudková komise žalobkyni osobně nevyšetřila. Žalobkyně nadále trpí autismem, lehkou mentální retardací (celkové IQ 66), lehkou spastickou diparérou, vadným držením těla, předčasnou pubertou a autoimunitním thyreoiditidem. V posudku se posudková komise zabývala základní životní potřebou komunikace a oblékání a obouvání, a uvedla, které zdravotní komplikace obecně vedou k neschopnosti zvládat základní životní potřebu komunikace a oblékání a obouvání. Nicméně již konkrétně neuvedla, proč byly žalobkyni základní životní potřeby komunikace a oblékání a obouvání oduznány. Z uvedeného důvodu soud vyhodnotil, že správní řízení bylo zatíženo vadou, a proto soudu nezbylo než žalobou napadené rozhodnutí zrušit.
24. Pro úplnost soud uvádí, že žalobkyně dále namítala nezvládnutí základní životní potřeby tělesná hygiena. Jak uvedla posudková komise v posudku ze dne 18. 10. 2018, tato základní životní potřeba skutečně žalobkyni v minulosti nebyla uznána jako nezvládnutá, a proto nebylo nutné, aby se posudková komise konkrétně vyjadřovala k důvodům, které by vedly k oduznutí této základní životní potřeby. Vyjádření posudkové komise k základní životní potřebě tělesná hygiena, tak bylo dostatečné.
25. S ohledem na práve uvedené soud uzavírá, že žalobou napadené rozhodnutí bylo založeno na nedostatečně zjištěném skutkovém stavu ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť nijak nebylo reagováno na protichůdné závěry posudků ze dne 27. 4. 2015 a ze dne 19. 7. 2020 spočívající v rozdílném hodnocení zvládnutí základních životních potřeb komunikace a oblékání a obouvání. Vzhledem ke zjištěné vadě přistoupil soud ke zrušení napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 1 s. ř. s. Současně podle § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl soud o vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení pak bude žalovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku ohledně splnění požadavku na dostatečné zdůvodnění správního rozhodnutí a ohledně požadavku na dostatečné zjištění stupně závislosti žalobkyně na pomoci jiné osoby spolu s jeho náležitým promítnutím ve správním spise. Pro úplnost soud poznamenává, že jím

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

zaujatý názor v této věci koresponduje ustálené judikatuře správních soudů včetně Nejvyššího správního soudu k této problematice (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2009, č. j. 4 Ads 50/2009-63, dostupný na www.nssoud.cz). Soud se nezabýval dalšími námitkami žalobkyně, neboť dojde k novému posouzení zdravotního stavu a stupně závislosti žalobkyně a vydání nového rozhodnutí, takže tyto současné námitky ztrácí relevanci.

26. Vzhledem k tomu, že žalobkyně měla ve věci plný úspěch, soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobkyni do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení v celkové výši 92 Kč za zaplacené poštovné. Jiné náklady žalobkyni v tomto řízení podle obsahu soudního spisu nevznikly, neboť řízení je ze zákona osvobozeno od hrazení soudního poplatku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 8. září 2020

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.